

Brazílie

Rio de Janeiro

27. 3. 2013, středa ***Háj ve Slezsku, 10:30***

Logika, alias TILka čili Honzova TILinka, se opět vydává na cestu kolem světa! Tentokrát na druhou stranu zeměkoule, kde ještě nebyla, a to do Brazílie, Rio de Janeiro. Naši milou TILinku čeká dlouhá cesta: do Prahy Pendolinem, a pak už letadlem přes Frankfurt do Ria. Odjíždí z Haje, kde mrzne jen to praští, první jarní víkend se opravdu povedl! Sníh mi křupe pod nohama, a to mne čeká v Riu subtropické počasí s teplotami okolo 30⁰ C. No, pomáhej nám Pán Bůh. Včera jsem si udělala online check-in, místa mám dobrá, tak snad tu noc v létajícím autobuse přežiju ve zdraví.

Na letišti v Ruzyni, vlastně Václava Havla, na mne naštěstí čekal Pavel, tak jsem mu nechala kabát, šál a další zimní doplňky. A už musím ke gate, snad půjde vše hladce. Nešlo, jako obvykle jsem při kontrole pískala, ale už jsem v letadle nach Frankfurt. Ještě se mi podařilo změnit si místo z Frankfurtu do Ria a získala jsem své oblíbené u stěny, kde je místo pro nohy. Noc z Frankfurtu do Ria jsem přežila v pohodě, dokonce trochu i zdřímala. Jenom mě zklamalo, že Lufthanza neměla tentokrát velký výběr klasiky. Chvilí jsem poslouchala Mozarta, pak Bacha a nakonec Dvořákovu Novosvětskou. To bylo tak vše, co tam bylo na výběr.

28.3. 2013, čtvrtek

Ale už jsme v Riu! Dlouho předlouho čekám na svůj kufr, už se obávám, že zůstal ve Frankfurtu. Ale nakonec asi po hodině přece jen vyjel, hurá! Mám slíbeno, že mě bude čekat hotelové taxi, kdoví, zda ještě čeká. Konečně jsem venku, nikde pořád žádná smoking area, ale najednou vidím ceduli „MARIA DUZI“, opravdu na mne čekají! A onen dobrý muž dokonce nadšeně souhlasí s tím, že si se mnou zakouří. Neuvěřitelné, jak ta cigareta po tolika hodinách půstu chutná! Musíme však ještě pěšky k terminálu 1, kde vyzvedneme Andrzeje Wisniewskiego z Poznaně. Maširujeme asi 10 minut a dobrý muž se statečně vláčí se všemi mými pinkly, já za ním poskakuju jen s kabelkou, ale v teplých zimních botách, tak mu skoro nestačím. Jak jsem očekávala, je tu hodně horko, a k tomu takové zvláštní vlhko, prostě subtropy. Konečně jsme u terminálu 1, a tam najednou s typicky českým přízvukem zaslechnu „Marie!“ Hurá, je tu Petra s Petrem, čekají na Libora. Tož logici všech zemí – spojte se! Petra s Petrem taky v noci nespali, přiletěli z Argentiny. Přitom se jim ztratila zavazadla a jsou bez peněz. Tak jsem šla vyměnit svoje US dolary za Brazílské Realy (nesmí se tu říkat dolary ☺) a půjčila jim, aby měli alespoň na tu vodu.

Čekáme na letadlo z Paříže, a už jsou tu. Loučím se s P+P a jedeme do hotelu. Andrzej je polomrtvý, zpocený, skoro ani nemluví. Já nejsem o moc více svěží, ale už jsme tady. Nabídli nám snídani, nebo spíše já si o ni řekla, a teď sedíme a čekáme, až se nám uvolní pokoje. První dojem nic moc, ale stejně věřím, že má volba tohoto penzionu se ukáže jako dobrá. Nemám ráda ty obrovské internacionální hotely, jeden jako druhý, neosobní. Tam člověk neví, zda je v Německu či Holandsku, nebo snad v Austrálii, nebo že by dokonce v Brazílii? Zde se to zdá být takové domácí a typicky brazilské. Sedíme, pokoujeme, poklimbáváme.

Tož přeci tu nebudu sedět až do 14 hodin. Jdu do recepcy, otevřu kufr, vytáhnu sandály a lehké triko a vyrážím na průzkum Santa Terese. Je to taková „starobylá“ část Ria. Tedy starobylá na zdejší poměry, žádná gotika, samozřejmě, nýbrž takový ten portugalský koloniální styl. Působí to trochu neupraveně, nicméně hezky. Tak raději pár fotek. Zde je náš hotel „Casalegre Art Vila“. O něm ještě mnohé napíšu, ale až později, až si tady udělám uvnitř fotky:

A teď ta typická atmosféra Santa Terese:

Poté jsem se vydala ke slavnému „zruinovanému domu“. Je odtud krásný výhled na Rio. V pozadí ten kopeček je Sugar Leaf, kde se koná náš kongres:

A zde je další perla Ria, a to moderní katedrála (ten useknutý jehlan) a v pozadí údajně nejdelší most na světě:

Z toho návrší jsem taky poprvé uviděla v dálce slavnou sochu Ježíše Krista.
No, moc to nevyšlo, snad ještě bude lepší příležitost.

Po cestě jsem se cítila jako doma. Tož jak to je, jsem v Bohemii nebo Brazílii?

Ted' už jsem fakt zmatená, asi jsem se ocitla v Budějovicích, a velké časy přicházejí ☺:

Ahááá, pivo vládne všude, nejen v Humpolci:

Jdu zpět do hotelu, neboť vedro narůstá. Ráda bych si už dala sprchu, převlékla se, a pak se uvidí. Opravdu, můj pokoj už je volný! Chudák Andrzej, který evidentně trpí, ještě pokoj nemá. Ale já mám moc hezký, je to vlastně malý byt, ložnice, předsíň, koupelna a kuchyňka. Tak rychle sprcha (no ta sprcha je taková pseudo-sprcha, tři teplé čůrky), a pak statečně vyrazím na pláž Copacagana.

Tož nebylo to vůbec snadné. Metro jsem sice asi po půl hodině našla, ale to skončilo svou jízdou dříve, než jsem čekala. Potřebuju do Siqueira Campos. Nikdo tu nemluví anglicky, až konečně jeden mladík. Musím vzít další vlak ve stejném směru, ale takový, co bude svítit červeně. Tak jo, a už jsem tu. Ale kde je ta toužebná pláž? Na mapě to vypadalo docela jednoduše. Ale mám sebou jenom mapu Santa Teresa, musím si obstarat lepší, a to plán celého Ria. Jdu nazdařbůh dolů, moře přece musí být dole, že. Nakonec jsem to našla, ale pláž je plná lidí, hodně moc písku a v moři nikdo. Proč asi? No divoký Atlantik by mne neodradil, však Indický oceán byl ještě divočejší, ale problém je ten, že ta písčité pláž je pořád a dlouho moc mělká, takže se tu s těmi vlnami bojovat nedá, nedají se *podplavat*. Skotačí tu jen několik málo malých úplně černých dětí, a mezi nimi, kdo asi? Statečná babička Mary. Po půl hodině jsem marný boj vzdala, nezaplavala jsem si. Ale stejně, není to tak špatný job, dělat logiku, že, obzvláště v čase, kdy doma sněží a mrzne (ten vršek v pozadí je opět *Sugar Leaf*, kde se koná náš kongres):

Takže den první je u konce. Nějakým zázrakem jsem se dostala do hotelu. No vlastně, ani to zázrak nebyl, metro jsem našla snadno a pak šla podle mapy. Je to tu hodně kopcovité a rychle se stmívá, takže jsem vlastně došla až v noci. Teprve ráno jsem se dozvěděla, že cesta, kterou jsem zvolila, patří mezi ty, které jsou v noci *velice* nebezpečné, a kterým je radno se vyhnout. Nevadí, zítra začíná kongres, a snad konečně dostaneme nějaké rozumné informace.

29.3. 2013, pátek

A opravdu! Ráno u snídaně se dovídám, že na nás bude čekat Kongresový bus. Výborně. Navíc jsem se seznámila se svým sousedem: je to Laurence Geifmann z university of Kent, England. Má taky velké problémy s adaptérem, je to báječné žít v éře globalizace a přitom se nedostat k elektřině kvůli lokálnímu systému zásuvek, že. Tak jsem mu slíbila, že mu asi pomůžu. Můj universální celosvětový adaptér funguje po celém světě kromě Anglie a Austrálie, až na to, že nefunguje na můj Dell notebook adaptér, a jelikož mně pomohl ten student, který provozuje tento penzion, tak můžeme použít můj anglický adaptér na jeho notebook, že. Jednoduché jak facka, isn't it?

Nicméně, probudila jsem se už v 6 ráno, uvařila si kávu, a díky tomuto pohostinnému penzionu dokonce našla dole v kuchyni mléko. Tak jsem konečně také prozkoumala náš hotýlek, protože času do odjezdu bylo dost. Zde je pár fotek, jak to tady vypadá.

Nejdříve můj pokoj, který se jmenuje Patricia Brasil, protože paní tohoto jména jej vyzdobila svými pěknými výtvy. Tento obrázek visí v mé ložnici přímo nad pohodlným širokým lůžkem:

Je to takové jakoby naivní umění, ale mně se líbí. Nejsem žádný expert ani kritik, a ty obrázky na mne působí tak nějak pohodově, vytváří příjemnou uvolněnou náladu.

Následující obrázky visí v předsínce, kde TILinka pracuje:

Zde je naše jídelna:

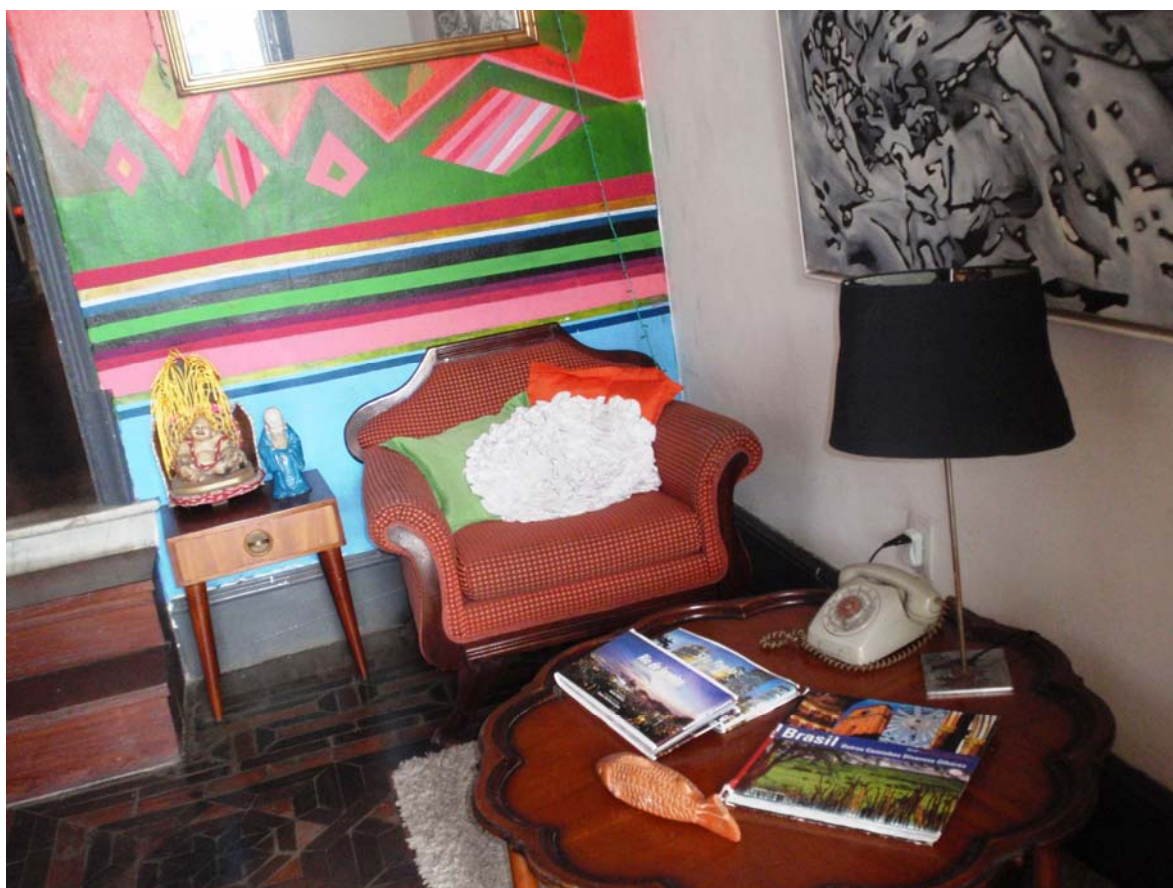

A ještě pseudo-terasa. Je pořád zakrytá takovými umnými plachtami, protože tu často prší, jsme prostě v subtropích. Zajímavý detail. Na stěnách visí Pet-lahve, do kterých jsou zasazeny květinčky, vše tu bujně roste, a asi naprosto ve všem:

Tak a ještě vstup do hotelu, mám to v obráceném pořadí, foceno ne při vstupu, ale při výstupu z mého „apartmánu“:

Toho pána, který nás tu vítá, namalovala, jak jistě již poznáme, opět madam Patricia Brasil:

Je zajímavé, jak ta Patricia umí vystihnout typického Brazilce, že?

Ale teď už náš bus čeká, a já jsem ještě nesnídala! Tož honem nasnídat a jedeme na kongres, čili na místo, které se jmenuje *Sugar Leaf* (čili „cukrový lístek“). Kongres se koná v „military school“ a dostali jsme instrukce, že musíme přijít slušně, tj. ne jako na pláž, oblečení a mít sebou pas. Například muži nesmí přijít v bermudách, taky nejsou povoleny plážové boty. Přemýšlela jsem, zda mé sandály jsou či nejsou plážové boty, nicméně, registrace proběhla bez zádrhelu, a mám už onu kongresovou cedulku s číslem mého pasu na krku, a ta mne opravňuje ke vstupu.

Začínáme plenární sekci na téma „Proč studovat logiku“? Jedním ze tří plenárních řečníků je Graham Priest a já se musela smát, protože mi bylo jasné, na co se můj soused Laurence zeptá a jaká bude Grahamova odpověď. Totiž Graham, když mne uviděl, mne srdečně přivítal a objal. Já mu připomněla, že jsem se viděli v Hejnicích na Logice, a to on tak trochu ztuhnul. Tak jsem vysvětlila Laurencovi, že Graham měl jednou v Hejnicích přednášku a řešil nějaký paradox, už jsem zapoměla, který. Nejprve zavrhl všechny klasické metody řešení, včetně parciálních funkcí, a pak samozřejmě řekl, že toto může řešit pouze *parakonzistentní* logika, kde něco je zároveň Pravda i Nepravda. Tak jsem během jeho přednášky (v Hejnicích) ukázala, jak bych to řešila v parciálním, typovaném lambda kalkulu a provedla důkaz. Když skončil, šla jsem mu to ukázat a říkám, podívej, Ty tvrdíš, že to v parciálním kalkulu nejde, zde je důkaz, že to jde. Graham na to chvilku zíral, a pak (k jeho cti) přiznal, že mám pravdu, že to mám dobře. Ale hned dodal, „ale když já mám rád *parakonzistenci*“. No dobře, proti gustu žádný disputát, že. Nicméně, jeho příspěvek zde začal velice hezky. Proč studovat logiku? Protože nám to přináší radost a potěšení, a tímto bych mohl skončit. Bohužel neskončil, ale po chvíli přešel ke své oblíbené parakonzistenci. Takže Laurence se jej pochopitelně zeptal, k čemu to může být a jak někdo může zastávat názor, že něco je Pravda a zároveň Nepravda. A Graham odpověděl, protože je to *hezké*. 😊 Já měla chuť se Grahama zeptat, zda to, že něco je Pravda a zároveň Nepravda, je Pravda, nebo Nepravda, nebo snad Pravda i Nepravda? Ale raději jsem to spolkla, přece nebudu provokovat na druhé straně zeměkoule.

Další řečník definoval algoritmus jako proceduru, která vždy skončí. Tak jsem se ho zeptala, a co *semidecidability*? Přeci už Church dokázal, že problém logické pravdivosti v PL1 je parciálně rozhodnutelný, a Church-Turing téze říká, že algoritmicky spočetné funkce jsou ty, které jsou lambda-spočetné nebo obecně rekurzivní nebo spočetné Turingovou mašinou, a to vše zahrnuje procedury, které nemusí skončit, čili takové, které počítají *parciální* funkce. Tento mladík byl asi příliš mladý na to, aby čestně přiznal svou chybu a opravil se, a začal cosi blábolit. Tak jsem ho nechala být.

Poté nám Jean-Yves vysvětlil, jak skvěle bude zorganizován oběd. Půjdeme naproti do restaurace, nejprve dolů, pak nahoru, a pak zase dolů, kde zaplatíme. Naštěstí jsem potkala dalšího kamaráda, a to Frodo (ne ten Tolkienův, já mu jen tak říkám, je to Nor – Frode Bjorstal). Tak jsem šli do restaurace, ale ouha! Fronta obrovská. Frodo šel zkoumat, jak ji obejít, ale *no way*. Tož jsme vystáli frontu, nabrali si chutně a vášně vypadající jídlo v takové samoobsluze, a Frodo šel dle pokynů nahoru. Já si všimla, že někteří pokračovali dál k pokladně. Bylo mi to divné, vždyť máme platit až potom, ale raději tam šla. Tam mi paní *zvážila* můj talíř a dala jakési lístečky. Tož jdu nahoru, a Frodo je zcela zmaten: kde jsou příbory, jak si objednat pití, atd.? Naštěstí jsem uviděla Petra: pro příbory musíš jít zase dolů a pití si objednáš tady. Dobrá, tož Frodo šel dolů pro příbory a *nechat si zvážit* svůj talíř, a řekl mi, jak mu mám objednat malé pivo (Cerveja). Konečně došel číšník, ale místo objednávky mi podal příbor. Po chvíli jsem se ho domohla a řekla *Cerveja e água* (teda voda pro mne). Výsledek byl neuvěřitelný. Pro mne přinesl obrovské lahvové pivo a hrdě prohlásil *Plzeň* a pro Froda malou plechovku Cerveji. Nechápu, jak si někdo může splést *água* s plzní, ale problém jsme vyřešili jednoduše. Dala jsem Frodovi svou plzeň, plechovku jsme strčili do mého batůžku a já se napiju vody o coffee breaku. No, ať tu obědovou anabázi zkrátím. Když se nám podařilo zaplatit (dole), bylo už půl čtvrté, tutoriál o metamatematice, na který jsem chtěla jít, už končil, Petrův o algebrách je až v půl šesté, tak říkám, „já hupnu do oceánu“. A dobře jsem udělala.

Jako zkušený cestovatel chodím správně vybavená. V kabeli mám peníze, doklady a věci na kongres, v batůžku věci na pláž. Na recepci jsem objevila Poláka Przemyslaw z Poznaně, se kterým jsem se srdečně polsko-slezsky pobavila o tom, jak si Poláci z Poznaně (Andrzej je taky z Poznaně) a Šlonzaci z Ostravy dávají sraz v Riu. Ochotně mi odebral moji kabelu a slíbil pohlídat. Bylo to báječné, skvěle jsem si zaplavala ve vlnách Atlantiku, toto je nejlepší pláž v Riu!

Nic tu ale neschne, je vlhko, tak jsem umně přes sebe přehodila šaty (chodím *slušně* oblečená), stáhla z pod nich mokré plavky a jdu na Petrův tutoriál. Ale ouha, potkala jsem našeho milého Andrzeje, který prohlásil, že musí okamžitě do hotelu, jinak umře. Tak jsem dobrá duše šla najít Renato, našeho šoféra, zda by nás odvezl. Povedlo se, v šest večer jsme na hotelu, Andrzej zalezl do pokoje (a pak nevylezl asi dva dny) a já jdu pracovat. Vždyť jsem tu přeci na práci, ne na turistiku!

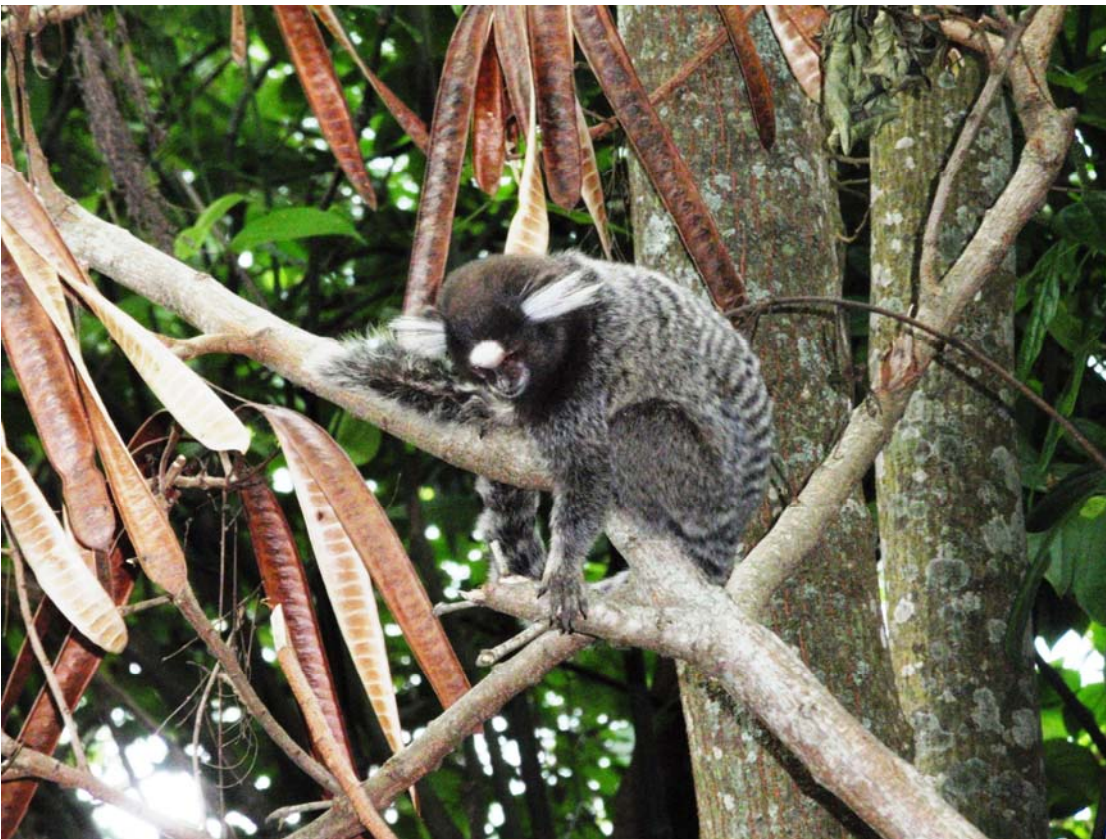
30.3. 2013, sobota

Jsou Velikonoce, takže v hotýlku je mrtvo a náš bus odjíždí (nebo spíše má odjíždět) už v osm ráno. No nic, nasnídali jsme se, a odjeli asi o čtvrt hodiny později. Tentokrát jsem zmatená, jezdíme po celé Santa Terese, vracíme se, co se to stalo? Aha, dnes nabíráme postupně další a další účastníky UNI-LOGu. Nakonec je náš malý busek zcela nacpaný a nejdou zavřít dveře. Přesto se statečně kodrcáme dále, až je tu konečně náš cukrový lísteček.

Jdu na META2, tedy na Andreje (pozor! Neplést Andrej a Andrzej, jak Polák, tak Rus by se mohli cítit dotčeni). Andrej je sice už naturalizovaný Brazilec, ale Rus je Rus a Rusi jsou Rusi, a ... ☺ No z počátku to bylo zajímavé, i když byl trochu moc důležitý a některé věci říkal nepřesně. Ale znalosti evidentně má, zajímavý mladík. Diskutuju jemně, sem tam taky jemně protestuju, ale je to poučné. Po jeho tutoriálu jdeme na pláž, protože Frodo i Andrej potřebují pivo. A začíná bouřlivá diskuse, tentokrát ne na téma metamatematiky, ale na téma ruské duše. Andrej pořád opakuje „ale my Rusové nejsme tak špatní!“ a vůbec nechápe, ačkoliv jsem už to zopakovala asi desetkrát, že mám ráda ruskou duši, ruské písně (dokonce jsem mu i svým barytonem zazpívala), ale nenávidím Putina a vůbec ruskou politickou krutost či terorismus. No nic, dala jsem jim krém na opalování, natřeli se a byli spokojeni. Skoro, jenom Frodo protestoval, že mám jenom 15-ku. Tož říkám, na hotelu mám 35-ku, sežeň Renata a já Ti pro něj zajedu. Pošťuchujeme se, smějeme se a Andrej se pořád ještě trochu mračí. No jo, Rus, i když Brazilec. My s Frodem se můžeme uřehtat, když jsem si vzpomněla na spoustu vtipů, které mám v zásobě z doby úplnosti (totality, ne Gödelovy úplnosti), ale Andrej furt s odpuštěním jak pitomec opakuje, že Rusi jsou dobří. To asi to pivo v tom horku, tak mu říkám, skoč do Atlantiku. Pomohlo to. Frodo navrhuje, že půjdeme na procházku kolem

cukrového lístečku, že je to moc hezké. Ale nejprve oběd. Ovšem já po včerejší zkušenosti s tou báječnou restaurací jsem ráno v našem pohostinném penzionu vložila do plážového batůžku dva banány a říkám, že se bez oběda obejdu a jdu na tu procházku. Je to paráda! Připadám si jak v pralese, vše tu roste nesmírně bujně a najednou narazím na opičky!

Tak vytahuju z batůžku svůj oběd, že se s nimi podělím. Já zůstala sice bez oběda, ale opičkám to moc chutnalo a stálo to za to:

Tak moje milé opičky čauky, pěknou siestu, já jdu dále.

Ted' ani nevím, které fotky bych ráda vložila. Možná ještě pár dojmů ze Santa Terese, cestou na kongres. Opravdu bohémská čtvrť (zde se zřejmě slovo bohémský používá jako synonymum pro umělecký):

Toto je jakési vrakoviště, předělané na umělecké dílo:

Nicméně, poté, co jsme večer dorazili domů, či vlastně do penzionu, cítím se skoro tak polomrtvá, jako Andrzej, a po (pseudo-) sprše jdu spát.

31.3. 2013, neděle

Probouzím se s bolestí hlavy a strašnou rýmou. To není apríl, ale holá skutečnost. Co teď? Rychle kontroluju dnešní program a usoudím, že o Velikonoční neděli si i já zasloužím trochu odpočinku. Vlastně je to spíše milá povinnost, ne? Vždyť jsem křesťan. Kostel tu sice možná najdu, ale stejně nevím, kdy jsou mše, a tak mám okamžitě plán hotov. Když už jsem v Riu, musím přeci navštívit Corcovado, čili slavnou sochu Ježíše Krista. Zdá se mi, že ten kopec v Riu je snad jediné místo na světě, kde mohla být taková impozantní socha vztyčena, a ačkoliv je vidět odevšad, nevidět ji zblízka by byl hřích. Tak lupnu do sebe Aspirin a jdu se zeptat na recepci, co a jak. Mám totiž v plánu to spojit s prohlídkou botanické zahrady, která dle mapy není tak daleko od Corcovado. (No jo, velké oči!)

Nakonec mám dva plány na cestu, oba pečlivě zapsané. První, vzít taxi a jet přímo na Corcovado. Odtama do Botanické zahrady. Druhý, pěšky na metro Gloria, tam najít bus č. 197 do Cosme Velho (údajně konečná, ale nebyla) a pak tramvaj na Corcovado. Bohužel jsem chtěla ušetřit a zvolila druhou možnost. Chyba !!! Jo, na Gloria už trefím. Ale najít zde zastávku autobusu a navíc zjistit, co a kam a kdy odsud jezdí, je prostě nemožné. Vím, že mám jít na Rue de Catete, ale ta nějak zmizela z povrchu zemského, až konečně vidím něco, co vypadá jako zastávka, alespoň dle toho, že tam čekají lidi. Chvilí se rozhlížím a pak si vyhlédnu skupinku mladých dívek, ty by snad mohly umět anglicky. Tvrdí že ano, toto je ta správná zastávka, my tam jedeme taky. Tak čekáme a čekáme, jedna, druhá ani třetí cigareta nepomáhá, autobus stále nikde. Najednou dívenky zamávaly na taxi a naskočily (už bych se tam stejně nevešla). Tak ještě chvíli čekám, ale pak si vyhlédnu paní, která vypadá inteligentně. Anglicky sice nemluví, ale tvrdí, že ano, odtud to jede. Já ukazuju na hodinky a snažím se vysvětlit, že už tu čekám hodinu. Po chvíli ke mně přiběhne a mává. Vyrozumím, že mám jít naproti přes cestu. To jsem už skoro zoufalá, a přemýšlím, zda nemám ten výlet vzdát. Konečně jsem na Rue de Catete, ale jak zjistit, odkud a kdy jede 197? Vidím hotel, přece na recepci budou mluvit anglicky. Kdepak, zase nic. Ale najednou přijíždí bus s nápisem Cosme Velha, a za ním bus č. 197. Tak raději volím ten druhý. No, už je poledne a já od rána nedosáhla více, než že dorazila do Cosme Velha, abych zjistila, že další volná vlako-tramvaj jede až ve 14:30. Nevadí, koupím si lístek na 14:30 a říkám si, aspoň si dám někde oběd. Nakonec jsem našla takové podivné bistro-pub (ale ono tu stejně nic jiného není) a tam se mi podařilo dát si oběd. Kupodivu velice chutný, a to jsem ještě zvládla i pochopit, že na výběr jsou dvě možnosti – tmavé maso (Carne) nebo bílé maso.

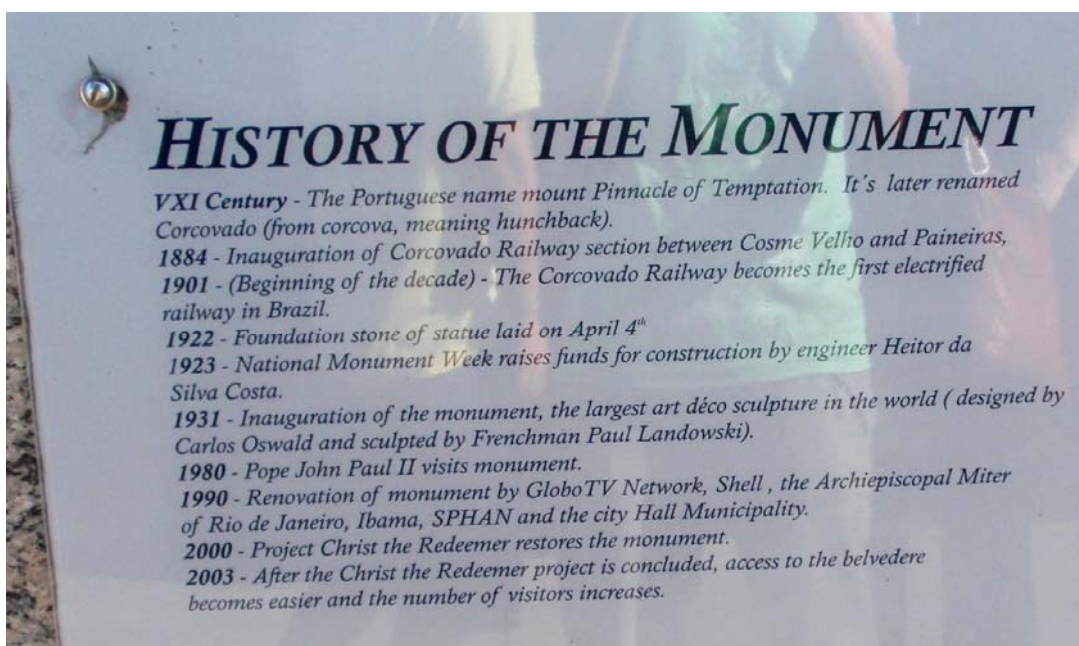
Tak odsud jede ta vlako-tramvaj, čili tatranská zubačka, a tam nahoru k Ježíšci chci dorazit:

Cesta nahoru je další dobrodružství. Tramvaj (tedy ta Tatranská zubačka) se kodrcá ztěžka nahoru, co chvíli zůstane dýchavičně stát, jakoby přemýšlela, zda to má smysl se ještě plazit nahoru, ale nakonec přece jen dojede. To ještě netuším, že v tom úporném vedru a pod pražícím sluncem (jejda, doma je kolem nuly a sníh !!!) mě čeká ještě dlouhý předlouhý výstup k oné slavné soše. Ale stojí to za to! Otevírají se nové a nové nádherné výhledy, Rio de Janeiro jako na dlani. Ten špičatý vršek tam dole je opět náš cukrový lísteček, kde jsem právě měla být (snad mi to pán Bůh a šéf promine):

Ale už se blížím k toužebnému cíli! Ještě informační cedule o historii tohoto pozoruhodného místa:

A ještě jeden pohled na Rio,

Ježíš zezadu,

A už je to tady.

Jesus Maria!
(Josefa jsem tam nesehnala):

Corcovado, Rio de Janeiro

Cesta zpátky však je opět obtížná. Stavím se na toaletě, umyju studenou vodou (no teda, říkat tomu studená je podivné, ale jiná tu není), a osvěžena se potácím dolů k tramvaji. Zdá se, že ani ta fronta není tak hrozná, ale ouha. Čekání je nekonečné, už jsem opět propocená, teče mi z nosu a únavou se mi točí hlava. Divná kombinace, hrozně vedro, velké vlhko, silná rýma a k tomu ty nádherné dojmy. Pak přijde místní něco jako organizátor a vzrušeně brebentí portugalsky. Ach jo, ta nešťastná jazyková bariéra, proč jen mi ta Brazílsko-česká konverzace a učebnice dorazila o den později, mohla jsem se v letadle naučit aspoň něco. Zdá se mi, že jsem pochytila alespoň to, že je nějaký problém uprostřed na trati. Moje zlé tušení se potvrzuje. Tramvaj sice konečně přijíždí, ale nebere nás, nýbrž jede zpátky dolů. To už to nevydržím a jdu na výzvědy, co se stalo. Nakonec se dozvídám, že opravdu, tam uprostřed, kde se zubačky míjejí, jedna uvízla a zůstali tam cestující. Takže ta naše musela pro ně zpět dolů.

Když jsem se dostala dolů do Cosme Velho, bylo už skoro šest večer, což znamená, že skoro okamžitě nastává tma, a já byla pevně rozhodnuta vzít si taxi, ať to stojí, co to stojí. (Botanická zahrada už dávno samozřejmě zavrhnuta.) Najednou však přijíždí bus č. 197 a kromě toho, světe div se, je zde informační cedule, co a kam jede (kdy, to není důležité). Je mi to divné, protože bus No. 197 má napsanu destinaci Santa Teresa, ale dle Googlu to jede pouze na Gloria. Snažím se doptat, ale kdepak tady s angličtinou, zkouším něco jako italštinu a najednou pán přede mnou vzrušeně ukazuje, ať vystoupím. Tož jo. A jsem zpět na Rue de Catete, kde už to znám. Pro dnešek už bylo toho dobrodružství opravdu dost, mám ještě spoustu práce, tak беру taxi (i když se modlím, abych měla dost brazilských peněz v hotovosti na zaplacení) a jedu do Santa Teresa.

Po příjezdu sprcha, chvíli počítač, ale marná snaha. Buch do lůžka!

1.4. 2013, pondělí Velikonoční

Apríl! Dnes má Bjørn narozeniny, poslala jsem mu přání a Sabině fotku Ježíše, ale stále žádné zprávy o novém malinkém Jespersenovi či Jespersence, přitom Sabina měla termín porodu včera. Tak se za ně modlím, ať dopadne vše dobře. Dnes bych už měla opět vyrazit na cukrový lísteček, ale uvědomuju si, že jsem strašně pozadu s tím, co jsem nestihla doma a přivezla sem. Můj plán je báječný. Dopoledne budu pracovat zde a odpoledne na cukrovém lístečku.

U snídaně sedím u stolu s novou paní, kterou jsem tu ještě neviděla. Vypadá tak trochu jako americká Číňanka a je z Kalifornie. Vlastně říká, že nebydlí nikde, i když je asi momentálně v Kalifornii, ale jezdí po celém světě. Tak se jí ptám, čím se živí, na kongres totiž nepřišla. Zajímavé. Řekla mi, že cestuje po celém světě, ale vždy bydlí jen tam, kde je Internet, protože její profesí je to, jak vydělat peníze na Internetu. Asi jí to jde, jinak by si to nemohla dovolit. No a jako koníčka prý má studium způsobu myšlení nebo spíše mimosmyslového vnímání a intuice u přírodních, „primitivních“ lidí, přijela právě z Amazonie. Zajímavé, co všechno lidé dělají.

Tak dopoledne pracuju, zdá se, že to dnes půjde. Je docela svěže, slunko nepálí, zamračeno. V poledne si jdu dolů pro ovoce, ale už je zase vedro. A jak se vlastně dostanu na cukrový lísteček, když náš kongresový bus dnes nepremává? Další taxi by mne asi už zbavilo posledních zásob cash peněz. Normálně by to nevadilo, mám sebou kreditku, ale tady jsme v Brazílii, tady evropské karty nefungují! Mám sice ještě rezervu u Petra, co jsem jim na letišti půjčila, ale nakonec se rozhodnu jít na cukrový lísteček *pěšky*, odvážné, že? Ale mám už pořádnou mapu Ria, a tak vím, že prostě *nemohu* zabloudit. Aspoň pořádně poznám město, dokud si jej neprojdou „zu fuss“, tak tu nejsem doma. A možná, že se mi cestou podaří na Botafogo nebo Flamengo vykoupat.

Není to špatné, cestou projdu hezkým parkem, kde je Brazílské národní muzeum a po hodině dojdu na Flamengo pláž. Ale koupat se tu nedá, vlny, a pláž je příliš dlouho mělká! Přemýšlím, že bych tam přeci jenom skočila, ale nakonec se jenom osvěžím a jdu dál. Třeba narazím na lepší pláž dále, to však ještě netuším, že ta dobrá a vůbec nejlepší pláž, kde se dá (sice obtížně ale dá) plavat, je až ta naše na cukrovém lístečku. Ale cesta je fakt pěkná, musím vložit fotky. Několikrát cukrový lísteček ze všech stran, atd., ale nejdřív ten park:

Toto je Flamengo, v pozadí, jak jinak, Sugar Leaf:

No ty vlny nejsou tak hrozné, třeba by to přece jen šlo?

Rostou tu všelijaké zajímavé sukulenty, kaktusy, palmy, nádhera.

Dlouho už jsme neviděli cukrový lísteček, že, ale už jsem docela blízko, nebo ne?

Na té palmě rostou jakési ořechy, či co to je. Prodávají to všude na pláži, že by kokosové? Musím se zeptat a ochutnat. (Ano, je to kokos a na pláži jsem si to koupila a pila kokosové mléko, velice chutné a syté, na oběd to stačilo.) Ta hezká modrá budova v pozadí je Peguot – Citroen, asi prodejna. Vpředu to žluté je taxi, ty tu jezdí zásadně, jak jinak, *žluté*, vždyť jsme u kanárků.

Nakonec to bylo ještě hodně daleko, protože ten záliv se točí a točí, a musela jsem jej celý obejít. Navíc byl poslední úsek cesty nejen namáhavý, protože mě už bolí nohy, ale i takový nezajímavý, skrz rušné části města, kde auta a motorky sviští kolem, člověk nestačí uskakovat. Ale zastavila jsem se na pumpě, zaskočila na toalety, umyla a napila, tak statečně šlapu dále. Suma sumárum po dvou a půl hodinách jsem konečně na místě, a to jen proto, abych zjistila, že jsem zapoměla v hotelu kartu s jmenovkou a číslem pasu, bez které mne do té přísně střežené vojenské budovy nepustí. Ach jo, Jean-Yves, to je nápad pořádat kongres o Velikonocích a ještě k tomu u vojáků, co teď? Jako na zavolanou Jeana potkávám, ale ten mi říká, že už to nemá cenu, že tutoriály skončily a už tam skoro nikdo není. Tak se jdu vykoupat, pořádně a báječně si zaplavu, a teď už fakt taxi (cash ne-cash) a jedu domů.

2.4. 2013, úterý

Dnešní noc byla prapodivná. Chtěla jsem dlouho pracovat, protože se mi dařilo, ale v jednu v noci náhle vypnuli proud. Tož jsem vypnula počítač, hledám potmě lampičku (jako správný cestovatel *nikdy* necestuju bez lampičky), až konečně vyšátrám tu malinkou a pomocí ní najdu pořádnou, se kterou se dá číst. Tož si půjdu do lůžka číst. Čtu a čtu, však ten Nesbø stojí za to (díky Pavle!), ale je mi pořád vedro a na spaní ani pomyšlení. Někdy po třetí ráno jakž takž usínám, ale za chvíli jsem vzhůru, jdu ven kouřit, atd. Nakonec si dávám budík na mobilu na 7 ráno, nesmím zaspát bus, zítra musím jít na svého souseda Laurence, který dává tutoriál „Logic for blind people“, tedy logika pro slepé. Ale mobil mi zvoní už v 6 ráno, nějaký pitomý omyl z Česka, tak jej otráveně vypínám a zapomínám na budík. Ještě chvilinku si odpočinu, a pak už si udělám kafe a budu fit. No jo, ta chvilinka byla nějak dlouhá, probudila jsem se až v 7:50. Zděšeně koukám z balkonu na naše lidi, jak končí snídani a hrnou se k čekajícímu busu. Co teď? „No way“, to nemám šanci stihnout a

vůbec jsem přeci v Brazílii, „take it easy“. Proto se rozhodnu pracovat v hotelu, později půjdu na snídani, abych vydržela až do večera bez oběda. Na snídani potkám Andrzeje, a domlouváme se, že si vezmeme dohromady taxi na jednu hodinu odpoledne a pojedeme alespoň na odpolední sekci. Ještě se k nám připojí Francouz, který přijel včera, tak to ani nebude tak drahé.

No, byl to úspěšný den. *School* už skončila a odpoledne byla sekce „jak publikovat anglicky“. Vše začalo o více než půl hodiny později, tj. až ve tři odpoledne, protože údajně ten člověk ze Springeru si neumí nahodit presentaci. To už Springer klesl tak hluboko? Navíc v auditoriu jede klimatizace naplno (známý to problém v teplých krajích), takže se třeseme zimou, čekáme skoro $\frac{3}{4}$ hodiny, a pořád nic. Nakonec si přehazuju přes sebe provokativně ručník, který mám v batůžku na pláž. Konečně začínáme. Přišel Tiels Nillson, se kterým jsem častokrát během produkce naší Springer Book (neúspěšně) mailovala a důležitě vysvětluje, jak je báječné publikovat u Springeru a jak máme toho docílit. Hrůza, nuda, jdu na pláž. Tam je aspoň teplo (či vlastně horko) a bude to určitě zábavnější.

Tak pláž a Atlantik výtečné, ostatní účastníci dosti roztrpčení. Jo a Frodo mě obdivuje, jak zvládám tu logistiku zaplavat si v Atlantiku a přijít na kongres slušně oblečená. No jo, to je výhoda dámských sukní a šatů, ale vlasy, ty prostě nezvládám, mám na hlavě takové to karibské hnízdo kudrn, avšak ne černých, nýbrž narezlých. Je tu už taky Heinrich Heinzen a ten mi říká, musíme útočit na Tielse, my taky máme špatné zkušenosti se Springerem, hodně se zhoršili. Ale už je pro dnešek konec, jedeme domů (sice místo v pět hodin odjíždíme až ve $\frac{3}{4}$ na šest, ale to je tu normál).

Večer konečně zapínám svého miláčka a chystám se opět dělat něco „rozumného“. No jo, ale zapomněla jsem si cokoliv koupit na večeri, ale to nevádí, dnes jsem po dlouhé době měla zase oběd. Ale nakonec dostávám hlad a běžím koupit alespoň nějakou tu housku. Ono noční Rio v Santa Teresa je taky dobrodružství! Success, ještě bylo otevřeno. Ale mezitím přišla náhle ta typicky tropická bouře, lije jako z konve a já s hrůzou zjišťuju, že lije také v mé předsíni, kde pracuju. Tož honem miláčku, šup do postele, tam neprší, a že bych se šla osprchovat ven, jako na Hronu? Té vody by bylo určitě mnohem, mnohem více než v mé koupelně, ale asi by to bylo příliš i na bohémskou Santa Teresu. Tak pro dnešek končím, můj milý deníčku, jenom, jsou tu dnes nějaké zajímavé fotky? Ale ano, opět Jesus Christ, tentokrát se nám vynořil úžasně z mraků.

A aby se mi to tady na stránku pěkně vešlo, ještě takové ty místní atrakce:

A tím končím první část deníčku, zítra začíná „opravdový“ kongres. Jelikož mi tam v předsíni stále lije a v posteli se pracuje špatně, volím knížku, ahoj, Jó, Nesbø!

3.4. 2013, středa

Dnes přijela na kongres spousta dalších lidí. Zjistila jsem, že kromě polské je tady i velká česká komunita, tož prima. Ale stejně se s většinou lidí nepotkám, protože kongres je obrovský, přednášky běží paralelně v mnoha sekcích, a jako obvykle na takovýchto velkých akcích nastává to, že po chvíli pustu, kdy si vydechnu, je pak najednou několik věcí paralelně zajímavých. A člověk přeci nemůže sedět jedním zadkem na několika židlích, že. Což mi připomnělo, jak jednou nastala podobná situace a já a Bjørn jsme se rozhodovali, kam jet. Jednak měl přednášku Tomis Kapitan, náš americký kamarád s českým dědečkem, který se opravdu jmenoval Kapitan, a paralelně bylo třeba jet na jakési to symposium. Já se rozhodla pro to druhé a Bjørn pro první. Tak jsem napsala Bjørnovi, aby Tomise pozdravoval a přeložila jsem mu to naše přísloví. A Bjørn se svým typickým humorem odepsal, ano, vyřídím Tomisovi, že máš jenom jeden zadek. ☺

Taky je tu vše trochu zmatené (i když obdivuju Jean-Yves, že to vůbec zvládá). Studovala jsem umně „vydrukovaný“ program (tiskli to moji kamarádi z Poznaně), luštila zkratky sekcí jako GET, HIS, NCM, SHA, MVL, LAQ, IML, ..., a najednou vidím sekci SLEEP. Hledám v programu vysvětlení, kurník, co je to za sekci, zase nějaká chyba. Ne, není to chyba, znamená to, že máme jít večer spát.

Odjela jsem z kongresu trochu dříve, abych stihla za světla vyšplhat nahoru od Glorie na Santa Teresu. Navíc, dnes je večer Cocktail party, takže náš minibus pojedje kdoví kdy, zřejmě hodně pozdě. Na party nejdu, bude tam zřejmě hlavně pití, a co z toho, že. Což mi připomnělo, že ráno můj milý soused Laurence všem připomínal – dnes máme večer cocktail party! Přijela jsem do hotelu asi v půl sedmé, a co vidím, Laurence spěšně balí: „Marie, I am in panic, my plane is scheduled today!“ Takže málem zmeškal svůj let, myslel si, že odlétá až ve čtvrtek, a kdyby mu žena nezavolala, tak by tu zůstal. Čas tady opravdu nějak podivně mění dimense.

4.4. 2013, čtvrtek

Jinak dnes mám fotky jenom z pláže, protože jsem se místo oběda šla na pláž uklidnit a našla jsem tam dobrého muže, který nejenže mluvil anglicky, ale byl i ochoten mačkat můj foťák.

Takto TILinka statečně bojuje s vlnami Atlantiku. A nejen to, dokonce je i *podplave!* Tato pláž u Cukrového lístečku je opravdu nejlepší v Riu, po dvou metrech je hned hloubka, což je, jak jsem už vysvětlila a na vlastní kůži zažila, nutná podmínka pro úspěch ve vlnách, a voda je tu nádherně teplá a průzračná. Akorát že když se z toho oceánu vyhrabu, mám plné plavky písku, takže na mně visí jak pytel, ale toaleta to spraví a na kongres půjdu opět jako dáma.

A teď vysvětlení, proč jsem se musela jít uklidnit do vln. O nás TILkařích se někdy říká, že žijeme ve vakuu, že málo reagujeme na výsledky ostatních. Ale proti tomu, co dnes předvedla arogantní amsterdamská škola a „veliký“ Edward Zalta, jsme až příliš přeskromní a tolerantní. Od rána jsem byla na sekci FSO (ach jo, Ivane Mládku – proč tu nejsi, to by byla píseň ☺), tedy na sekci „Between First and Second Order Logic“. Některé přednášky byly dobré, taky jsem diskutovala, ale pak nastoupila mladá, ambiciózní a nafoukaná Catarina. Tak trochu mi připomíná Karolinu Peak, ale skoro se bojím, abych Peak neurazila.

Její přednáška byla povrchní, bez dostatečných znalostí, prostě „koza“, která hraje na vnější efekt. Jako svou vlastní Velkou Tezi přednesla to, že expresivita a deduktibilita jdou proti sobě, a proto musíme najít balanc někde mezi PL1 a PL2. No, to bych jí prominula, spousta ITáků to tak ve zkratce říká, i když směřovat deduktibilitu s rekurzivní axiomatizací (jako to dělá Catarina) je, s odpuštěním, hovadina. Poté jsem ji v diskusi upozornila na to, že ta její Velká Teze je příliš velká simplifikace, že věci jsou trochu složitější a není dobré obětovat expresivitu *jazyka* za cenu rekurzivní axiomatizace *kalkulu*. A ona mi na to odpověděla, že mi dá článek jednoho informatika!!! Takto bych si nedovolila odpovědět ani svému studentovi. Káča jedna hloupá, já dělám informatiku od 70-tých let, kdy ona ještě nebyla vůbec na světě.

No a Edward Zalta? Škoda mluvit. Arogance sama, nepřístupný žádným rozumným argumentům, odpovědi typu, já mám vše vyřešeno a stačí mi na to pouze dva primitivy (mně se zdá, že stačí ten jeden ☺). Tak takto se dělá velká věda? No nic, lépe dělat poctivě svoje, tedy to, co umím, i za cenu menšího impaktu, než se poklonkovat „velikánům“. Alespoň jsem tedy Zaltu vyfotila, když už jsem musela protrpět jeho přednášku. Přitom když jsem jeho věci dříve četla, připadaly mi docela rozumné. Bylo to asi tím projevem.

Večer jsem se dostala na sekci PAR, tedy Paradoxy a Jirka měl hezkou přednášku na téma, jak řešit Fitchův paradox, že každá Pravda je poznatelná, samozřejmě na základě rozvinuté typů.

Ale pak jsem se opět trochu namíchla (proč jenom jsem takový cholerik, i když se snažím být laskavá a mám moc ráda lidi, dá to fušku skrývat svou cholerickou povahu!). Totiž dnes večer je banket, což vlastně znamená zaplatit 90 Reálů za to, že tam bude spousta jídla a pití. No jo, ale a) já si musím pořád ještě dávat na jídlo trochu pozor, aby se můj drahý duodenální vřed opět nerozbouril, b) nepiju a za c), docházejí mi hotové peníze. Jelikož zde bankomaty na evropské kreditky nefungují a mně se nechce shánět banku, kde by se mi podařilo získat hotové brazilské peníze, tak váhám, zda na banket půjdu. Tož jsem se šla zeptat Jean-Yves, zda by mne nemohl Renato hodit našim minibusem mezitím domů, pardon do hotelu. Stejně zde čeká zatím zbytečně. Ale Jean-Yves mne začal přemlouvat, že na banket prostě musím, že nejde jenom o to jídlo, ale i o společnost, atd. atd. A že mi peníze vymění a že Renato mne na hotel nezaveze, když nejdu na banket, musím si vzít taxi a to taky něco stojí. Já blbec si postavila hlavu (jako vždy – akce reakce – když mne někdo do něčeho nutí, tak se vzepřu).

Dojela jsem na hotel a musela se smát. Našla jsem tam Andrzeje a Jonathana, kteří velice váhali, zda na banket jet či ne. Váhali a váhali, jeden druhého přemlouvali – ty rozhodni, ne ty, až jsem šla raději pracovat. V noci jdu kouřit a potkám Jonathana – to už banket skončil? Ne, my jsme nakonec nejeli! A dobře jsme udělali, jak jsem ráno zjistila – přesně – pouze „žranice“ a pití.

5.4.2013, pátek

Ráno jsem si uvědomila, že můj čas zde v Brazílii se krátí, a že mi opravdu docházejí brazilské reály. Tak jsem se zeptala Reany, zda mohu část pobytu v hotýlku pokrýt americkými dolary. Bohužel ne, a poradila mi, do které banky zajít. No jo, ale já mám dnes přednášky, a vůbec, den bude rušný a kdy vlastně banky zavírají (zítra je sobota)? Prý už v 16 hodin, tak to nemohu stihnout.

No nic, jedeme na cukrový lísteček a přemýšlím, jak z té šlamastiky ven. Jdu na workshop LAL (Logic and Linguistic), který pořádá Andrzej. Jedna přednáška dobrá, druhá velice slabá. Navíc, objednali jsme si s mými indickými kamarády taxi na 9, abychom stihli Jonathana, protože Mirih

nechtěl jet ráno tak brzy (minibus odjíždí už v 7:30). Ale taxi nepřijelo, pak nám i recepční z hotelu pomáhaly najít taxi a běhaly po Santa Teresa, pořád nic. Tím pádem jsme Jonathana nestihli. Tak přemýšlím, jak to zařídit s penězi, ale musím si jít nejprve zkontrolovat počítač do I1 (tedy Institute Military, sál č. 1). Jo, půjde to hladce, presentace mám nachystány. Pak jsem si vzpomněla, že když jsem včera tak prudce zavrhla banket, Jean-Yves mi nabízel výměnu peněz! Tak ho jdu hledat. Jak na potvoru, dle zákona schválnosti, ho nikde není. Jejda, banky zavírají v 16 hodin, já musím jít přednášet, co teď? Najednou se Jean-Yves objevil a ochotně mi vyměnil US dolary, a to v kurzu 1:2, skvělé (na letišti mi to dali 1:1,85). Tož ho chválím, jak skvěle zvládá organizaci této obrovské akce, a myslím to upřímně (ne jako Staníček Gross)!

Teď mám konečně chvíli klidu, jdu si zakouřit. Je tady „smoking area“, tam si sednu na lavičku a vychutnávám atmosféru sub-tropů:

Najednou ale příběh jeden z organizátorů a vysvětluje mi, že tady nesmím sedět. Nejprve si myslím, že jsem udělala průser s tím focením, pak s kouřením, ale je tu popelník a velký nápis „Smoking area“, tak jsem zmatená. Ten hoch se mi strašně omlouvá. Problém je v tom, že jsme na vojenské univerzitě, a tedy se tu nesmí sedět na lavičce, jinak vše v pořádku, kouření i focení. Logické, ne? Přeci u vojáků není lavička na sezení, ale na co vlastně? Jeden z účastníků, Brazilec, mi včera vykládal, že toto místo má v Brazílii neblahou pověst a lidé ho nemají rádi, ačkoliv je překrásné. Zde totiž začal v r. 1964 vojenský puč a vlády se, jako ve většině Latinské Ameriky, zmocnila vojenská chunta. I když už mají demokracii, ta bouřlivá 60-tá léta zanechala i zde stopy. Např. ten Brazilec mi vykládal, že jeho strýc byl chuntou mučen a pak zmizel beze stopy. Vůbec je to podivné být na takovémto světovém kongresu v doprovodu po zuby ozbrojených vojáků, kteří Tě co chvíli varují před tím čím oním (např. zákaz sedání na lavičku!), vrací – tam nesmíte – atd.

Ale to už jdu přednášet, abych nezmeškala svou přednášku ☺. Předemnou je ještě náš Alexej, ale má to hrozně speciální, matematickou algebru, a i když jsem kdysi dělala diplomku z algeber, moc se nechytám a bere mne spaní. Jak tak podřimuju, najednou se leknu: Kdo to tu mluví rusky? Ale ne, to náš Alexej, ačkoliv je už dlouho ve Státech, mluví anglicky s tak silným ruským

přízvukem, že např. „definition“ vyslovuje jako „děfinicjon“. Páni, potřebuju se jít umýt studenou vodou, ať nakonec nezaspím *svou* přednášku. Naštěstí jedna přede mnou odpadla, tak se jdu dát do pořádku.

Myslím, že to dopadlo dobře. Časový limit jsem stihla perfektně a rozvinula se živá diskuse. Diskutuje hlavně Jonathan (jiný než můj nový soused v hotýlku), je tu těch Jonathanů hodně, ale žádný Jonatán, a Word mi to pořád opravuje. Nakonec chairman diskusi přerušil, ale Alexej protestuje, teď je to tak zajímavé! Tož jdeme na chodbu a všichni chtějí ten můj článek, rozdávám vizitky a říkám, pošlete mi e-mail, já vám pošlu článek, jinak bych zapoměla. Giuseppe je tu taky, líbilo se mu to a má inteligentní dotaz: Máš tam taky dynamický diskurs? Když ho ujistím, že ano, je spokojen.

Tak, a co teď? Usoudím, že mám už pro dnešek uděláno dosti a nebudu čekat na minibus, ten pojede zase až někdy po osmé. Tak jdu na bus č. 107, dokonce se mi podaří vystoupit na Gloria, a protože je ještě trochu světla, šlapu statečně do těch kopců nahoru, až jsem doma. Sprcha, a buch do lůžka. Jenom ještě rychle kontroluju mobil, je, Slávek už je celý netrpělivý! To jsem zapoměla zaznamenat. Slávek bude v Praze pořádát konferenci o práci nemocničních kaplanů, a chce tam mít jako hlavního řečníka Tomáše Halíka. Proto mě snažně prosí o pomoc se slovy, „kdo jiný Marie, než Ty, by mohl dokázat přemluvit Halíka?“ Tak to odtud zařizuju, snad to vyjde, moc ráda bych Slávkovi pomohla, on je zlatý, obětavý, pomáhá všem kolem sebe a zaslouží si to. Mohlo by to jít, i když vím, že toho má Tomáš strašně moc a máme o něj někdy starost, aby to tempo vydržel. Sama jsem jej přemlouvala, aby zvolnil, no jo, „hadr vonuci tresce, sám se polepšit nechce“. (Vyšlo to, hurá, Tomáš to slíbil, i když už před tím odmítl, ale já mám tak trochu dilema a špatné svědomí.)

6.4. 2013, sobota.

Ráno se domlouvám se svým dalším sousedem, Indem Mihirem, že si v polední pauze musíme sednout a pojednat o možné spolupráci Kalkata – Ostrava. Mihir o to evidentně hodně stojí. Tak ano, asi zahájíme další etapu internacionalizace naší slavné báňské, a to s Kalkatou. Mají tam Calcata-Logic-Circle a Mihir mne zve, abych v září přijela. No, nejprve zvu já jeho, aby on přijel k nám, mně se do Indie moc nechce. Nebylo už těch všelijakých dobrodružství dosti? Nakonec se dohodneme na dalším postupu, a já ještě slibuju, že projednám doma s děkanem možnost indických PhD studentů u nás.

A nyní ještě jedna pěkná a výstižná fotka z toalety v našem penzióneku. Jednoduchá pravda:

Pak jdu opět místo oběda plavat v Atlantiku. Dnes je snad úplně nejlepší! Voda sice trochu studenější, ale to mi vyhovuje, konečně po více jak týdnu zde trochu studená voda! Navíc je dnes oceán průzračný a jsou dokonce vidět sem tam i ty rybičky. Ne sice tak krásné, jako v Indickém oceánu, ale aspoň něco. Jenom musím být opatrná, slunko dnes opravdu žhne. Tak jsem raději skoro pořád v oceánu, až jsem tak vyplavaná, že se stěží došourám na odpolední přednášky. Naši Češi se rozhodli vypravit na Corcovado, tak jim poradím, co a jak. Zbyl tu jenom Petr Cintula, ten je tu strašně aktivní. Běží „contest“ a večer má být vyhodnocen nejlepší příspěvek. Ale je to všechno velice speciální, tak jdu na autobus (107 – už to umím) a jedu do hotelu.

Cestou zpět přes Santa Teresa si všímám, že ta krásná socha je vidět opravdu skoro odevšad:

7.4. 2013, neděle.

Neuvěřitelné, poslední den zde v Riu. Uběhlo to jako voda. I když, vlastně mám ještě zítřejší pondělí, protože letím domů až večer, i když jsem věřila, že už ráno. Dnes ráno se rozhodnu zůstat na hotelu a pracovat, jsem příliš pozadu se vším, co jsem si sem přivezla. I když, to je rozum, vozit si na kongres do Brazílie práci, kterou jsem nestihla doma, že! Tady je toho tolik na práci, a navíc to vedro a vlhko, které svádí k lenosti.

Naštěstí se Andrzej rozhodl stejně, tak pojedeme odpoledne spolu taxikem, večer jsou dvě zajímavé přednášky. Ještě zkusím online check-in, i když je příliš brzo, obvykle až 23 hodin před odletem. A jeřda, nejde mi to na rozum, ta krásná místa u stěny už jsou obsazena! Tak si nechávám to, co mám přiřazeno. Příště se asi budu muset checkovat tam a hned taky zpět.

Teprve teď jsem si všimla, že to místo, kde se koná náš kongres, se nejmenuje „Sugar Leaf“ (cukrový lísteček), ale „*Sugar Loaf*“, čili *homole* cukru. Je pravda, že to vypadá spíše jako homole než lísteček, měla jsem si vzít brýle, když jsem koukala do mapy, ale cukrové to stejně nevypadá. Tak už to v deníčku opravovat nebudu, vždyť je to takové hezké říkat tomu cukrový lístek, jako Janáčkův Lístek odvanutý.

Večer se konají dvě přednášky, jedna je „utajený řečník“ a druhá můj drahý kamarád Yuri. Je velice inteligentní a mám ho ráda, ale tentokrát mě trochu zklamal. Má přednášku na téma „Logika informace“. Zavedl si termín „infor“ jakožto jednotku informace a na množině inforů zavedl uspořádání, které nijak nedefinoval. A pak už si hraje technicky, různé axiomy, různé logiky nad tím vším a tvrdí, že to v praxi hezky funguje. No jo, ale mně vrtá v hlavě, jak? Zase ta stará iluze, že axiomatizace vše vyřeší, ale přeci nejprve musím vědět, *co* axiomatizuju, o *čem* buduju teorii. O tom uspořádání neřekl ani slovo a to je přece největší problém, vždyť mi na to téma vyšel článek v *Journal of Philosophical Logic*. Tak mu položím otázku a on odpoví, že to právě určí ta logika. Což je naprostá blbost. Nejsem spokojena, tak dávám příklad: Co je více informativní, „Jean řekl, že dnes končí kongres“ a „Marie řekla, že nerozumí uspořádání inforů“. Yuri se šklebí a pak říká, no, to asi není porovnatelné. Ano, ale *proč* ??? Po skončení této přednášky mi mnoho lidí říká, že to bylo dobré, ten dotaz. Ale proč tedy mlčeli? Asi čekali na „*biting woman*“.

No jo, už se asi nezměním, prostě když něčemu nerozumím, tak se ptám, protože chci vědět. Jako kdysi ve čtvrté nebo páté třídě obecné, když jsme měli ve škole v rámci civilní obrany kurz na téma záchrana tonoucího. Pravda, bylo to lepší, než to věčné nasazování plynových masek, houkání sirén a utíkání do sklepa (kubánská krize!), ale mělo to téměř tragické následky. „Soudruh“ učitel nám vysvětlil, že musíme tonoucího chytnout zezadu za vlasy, jinak by nás stáhnul a utopil s sebou. No a já na to (jako ten legendární Pepíček): „Prosím, a co když se bude topit Chruščov?“ Průůůuser nad mraky. Tatínek zástupce ředitele, maminka učí na stejné škole a jejich dcera není dostatečně loajální k našemu drahému socialistickému režimu a ještě si dělá srandu (ale já chtěla pouze *vědět*). Nevím, jak to tenkrát taťka zvládl vyžehlit, ale domů přišel celý bledý, nadával hodně, ale ne *mně*. Mne jenom pohládl a řekl se smutným úsměvem, Marunko, Marunko.

Tak opět raději poslední fotky. Zapomněla jsem napsat, že v neděli večer byla v našem pensionu vernisáž místních umělců, moc hezká. Zde je upoutávka, která teď visí u vchodu:

Ještě fotky z procházky po Santa Teresa. Domeček ztracený v džungli Santa Terese:

Tento zámeček na kopci jsem celý týden pozorovala z našeho balkónu, až jsem si k němu zašla:

Bohémská čtvrť:

Kdysi tady jezdila tramvaj, škoda, že už nejezdí. Moje nohy jsou už zcela zruinované:

Poslední den na pláži se tady objevil krásný parník:

Brazilští hoši:

Pořád tady poskakuje takový malinký ptáček. Nevím, sice, jak se jmenuje, ale je pěkný:

Loučení v neděli večer:

8.4. 2013, pondělí

Tak a konec srandy, balit, jede se domů, a pořádně pracovat. Ráno u snídaně velké loučení, objímáme se s Andrzejem i Andrejem, Jonathanem, Mihirem, ostatní odjeli už včera. A pak jdu sbalit, systém je jednoduchý. Na jednu hromádku věci na pláž, na druhou věci na cestu, ostatní do kufru. Věci na cestu: Zde je nutno aplikovat systém cibule, čili vrstveného oblečení: lehké džíny, triko a Jarmilky, do batohu štrampale, teplou košilku, zimní boty a svetr – doufejme, že mne bude Pavel na letišti v Praze čekat s kabátem. Jo, ty Jarmilky á 25,- Kč. Jirka se strašně smál, když mne v nich viděl tady chodit, ale jak se osvědčily! Jsem stará Sokolka (pravda, dnes už spíše stará než Sokolka), Jarmilky jsou plátěné a lehounké a navíc, v sandálech jsem si při putování strmými a kamenitými uličkami v Riu úplně zničila nohy. Mám sbaleno a vyrazím naposled do města Ria. Doufám, že se mi přece jenom podaří koupit nějaké dárky domů, ale chyba lávky. Jsou tu k dostání pouze takové ty brazilské šunty (s odpuštěním), navíc strašně drahé, opravdu to nestojí za to něco kupovat. Ale mám štěstí – poslední den zde jsem objevila výbornou cestu na náš cukrový lísteček, či vlastně homoli, i když, trochu pozdě, že? Kongres už skončil. Jdu půl hodiny tu mně již dobře známou cestou na Gloria, pak metrem na Botafogo a tam objevím Super-express bus, který se sice vleče jak čtrnáct dnů před výplatou, ale jede přímo na Sugar Loaf. Dobrá volba – pláž je dnes úžasná. Zaplavu si hodně, jsem v oceánu asi hodinu, abych se nakonec nespálila a pak se ještě loudám na rozhraní oceánu a písčité pláže. Je to tak překrásné, že se modlím k Pánu Bohu tou mou soukromou modlitbičku a děkuju mu za vše, co mi dal, za tuto krásu světa.

Do penzionu se vracím ve čtyři odpoledne, akorát tak na sprchu a dobalení. Úžasná Reana mi ještě nabízí večeři (na účet penzionu) a pak už se loučíme. Je to divné, jak ten penzion najednou zesmutněl, když všichni odjeli. Stali se z nás tady dobří přátelé, a najednou, všichni pryč! Reana mě ještě prosí, ať napíšu, jak jsem dojela a pošlu fotky svých úžasných drahých kočiček, což ochotně slibuju.

Reana je Italka, která sem přijela a tak dlouho oddalovala odjezd, až si vzala Brazilce Daniela a začali spolu provozovat tento penzion. Výborný nápad! Ale Daniel je nemocný, štípl ho komár a dostal tu komáří horečku, naštěstí to není malárie. (Líčil mi to před týdnem, když mě srdečně objal a prohlásil, že jde do nemocnice. Ale teď už prý je mu lépe.)

Letiště Rio de Janeiro – hrůza, noční můra. Myslela jsem, že aspoň zde koupím nějaké dárky domů, ale je tu jenom slovy *jeden* obchod, kde nakonec koupím jenom malou magnetku na památku Corcovada. Mám žízeň, ale nikde žádná restaurace, navíc, jak mi hrdě sdělují, zde v Brazílii je zakázáno kouření všude na letištích. Tak chci jít kouřit ven, ale to prý už také nesmím, protože jsem prošla kontrolou. Ach jo, vždyť už nejsem na vojenské universitě, nebo že by ti vojáci ovládali strategicky i letiště?

Ale to nic, v úterý večer jsem šťastně dorazila do Prahy, Pavel s kabátem tady je, takže taxi na Wilsonák, Pendolino, ve Svinově čeká s autem moje milá kamarádka Táňa, a už jsem zpátky v Hájí. Můj milý hájku, háječku, hájku zelený, na těch cestách je snad nejkrásnější to, že když člověk přijede domů, uvědomí si, jak je tady krásně. A není tu horko, a teče opravdu studená voda! Paráda. A všechny tři kočičky mi vyskočí na klín, ale já mám jenom dvě ruce, tak hladím a hladím ... Vybalím až zítra, už nevidím na oči, je půlnoc, jdu spát. Více jak dvacet čtyři hodin na cestě, to stačí, kufr počká. Další dobrodružství je za mnou, všude dobře, doma nejlépe.